

הלכות פסח סימן תסא

לצורך האפיקה ולא לעשות הכל בהסק אחד (תשובת מהר"ם): ב' טסקא (פרוש, אחד מן הרעפים שמכסין בהם הגג, קופ"י בלע"ו) של חרס חדשה, לא שגא הסיקה מבפנים או מפחוץ, מפר, כיון שהאור שולט מחמתה, אף על-פי שאין שלהבת עולה על-גבה מרתח רמת והפת נאפית מיד ואינה באה לידי חמוץ: (ה) אכל צריך להסיק תחלה, בין תגור (ו) בין כוכ"א * בין (ז) באלפס (ח) בלא מים (ט) בין בקרקע, אכל (ס) להדביקו תחלה ואחר-כך להסיק (י) יגש אוקרים, (יא) וטוב לזהר. יגיש מי שאומר שראוי למחות שלא יעשו חדרות (יב) ברמץ (פרוש, אפר חס, צינורוני בלע"ו): ג המצה שנאפית עד שאם פורסין אותה (יג) אין חוטין (ד) נבא מנה, (טו) יוצאין בה: (הגה * יגיש לזהר שלא ללקחה מן הפנור

ב טר דהס רב נדומוי ג שם ביה רב עקום ד אהות מייס ה ארומא פחות ל"ו

שערי תשובה

וקבלתה, אין ספק כפרושו ואין כאן אקבא דמורח שאוסר על עצמו לאכל קשהה שדקה, אף שנהיה מבלו שעושה מן משום חמרא מים מפלה בלב בלחוד אין עליו דין נדר עד שילצא בשפתו במבאר צירוד סימן ר"ו, ע"ש, ולא מהני קבלה בלב רק בנדר מצית בלשנת מנחה, וכי"ש ביה שפה שגומר בלבו משום חמרא אין לתת עליו שם שונה במקרא וז' לומר שיהא צריך להתמיד לתפא, אם לא פשאומו בפרוש שפנתו ודעו לזה חמרא וז' צריך חמרה יגיש שפכא פסימן רבת, וקצתו. ומה דהייכנא מבאר רבין מתחמירין יבין המלון, אלו נאלו עושים כמים לשינים, אלו דעום לפרש משמא דשמא חמרא וברחוקא כבד להנהר ממין בלשהא הכל חמר האפיקה, ואלו משים מציעת שמחת יום שלא ערב להם לחם מצה חמרה ובפרט למי שקשה לו הליכה, ויש שאוקבירין ביותר שאין אוקלים מצה ככל אחר ליל הראשון רק אוקלים לבעודים מיר-תבטליו, ורובו נקנים לעשות מן משום שפנת יום כי

באר היטב

נקלים על-פני בלו, ח"י: (ס) להרביקו, אם בדיעבד שמו מצה על הגר לאמות כמפור, אינה נאפרת, עין ח"י: (י) נמשכים, אע"פ שנפרכת כשמשולטין אותה אפ"ה יוצאין בה כל שאין חוטין נמשכין ממנה, קנחות דף ע"ח, מ"א, וכשהחוטין נמשכין ממנה אסור וישרפם מיד, וכן נהגו העולם לאסור המצה פשהחוטין נמשכין ממנה, ואם אין יכול לעמוד אי חוטין נמשכין ממנה או לא, סתם בהשכות שאריות יוסף סימן ס"ח שיש לאסור מטפק, ע"ש, ובקורמת פנים הוי שעוהא דאין חוטין נמשכין, מרדכי, ט"ז, וע"ל סימן תד ס"ח בהפיה, ואם תוחבין האצבע תוף המצה ואינו נדבק בה עשה חר לא

[1] נמשכים, עבתי"ז. ענין פניו מ"ה סימן פ' שאם שער המצה בעדה חפה ודעה שאין חוטין נמשכים כלל אי"צ לצמן אם גרמי פניה, וכן אם נשלו ספק למראה צינו אם קרובו פניה היטב אם לא, מפרת, שפין שאין חוטין נמשכים ממנה קבל בקריסתה ודאי גרמי פניה, אבל אם כבר נעטנה המצה ונרמיה ואי"צ לקבל שוב אם חוטין

באר הלקה

להמיר אף בפחות מנה¹⁸): * בין באלפס בלא מים. יוצא בה גספין יד' חובת מצה, וכן מה שכתב רבין בקרקע גספין יוצא בה יד' חובת מצה, פדאיתא קל זה בברכות ל"ט ובקטנים ל"ו ומסקנא כל זה ברמ"ז ורא"ש והרמב"ם, ומפלא על השלחן-ערוך שלא העתיקו: * ויש לזהר וכו'. עין מה שכתבנו במשנה ברורה דאי אינה מחויבת קלל בנדאי תחמין על-קל פנים בשעור מיל, ועין במגן-אברהם סעיף-קטן יא ובאל"ה רפה בהקדמי-עקב ובשאר אחרונים ששקלו וטרו בה, והסגן-אברהם נוטה לומר דהייכבד אין לאסור כלל בלא קרמו פניה, עין שם, ואם כן הוא חרוץ בחוטין נמשכין ממנה, דמר שטרא הוא, כדמבאר בפסחים דף לו ב' פ"ש דבור הפתחיל יכון ובאור ודע בשם הר"ע ק"א וכן בחוקפות קנחות ע"ח ובשיטה מקובצת שם, ואגו סתמנו דמחמירין בנדאי וקדעת רבי שמואל מפליגינא המוכא באור ודע הלכות פסחים דף נט ובקדושי, הלא מציעו בקרא מי שחולק עליה ואדרבה, כפרוש הרבנו חננאל שכתב דאי חוטין נמשכין הוי לה בצק ואסירי, וכן כתב בפרוש רבנו מנחם להקמ"ם, טובה טה דאפשר לבוא לידי חמוץ וכשאר בצק על-קל פנים, וכן פרש רש"י במקנחות דף ע"ח ר"א אין חוטין נמשכין הוי לה אפ"ה פליגו, ואמרן קום לזה אינו אפ"ה קלל, וכיון שפן, בנדאי תחמין בשעור מיל על-קל פנים, ובכך העיר ביה בעל נודע ביהודה בסימן פ, וכן מבאר בחוקפות קנחות נ"ז צמוד ב' דמשקמו פניה שוב אינו תחמין, ונפקא טנה לענין מצה, עין שם ובקטני תוספות, וכן כתב בפסקי תוספות קנחות ע"ח וזה לשונו: פרס ושוב אין חוטין נמשכין, שוב אינו מחמיר, והנה קרמו פניה פתגו, עד כאן לשונו, הרי מוכח דקדם לכן שפיר מחמיר, וכן מצאתי להרשב"א פסחים שם שכתב בשם רבו הרא"ה וזה לשונו: כל שפורסה ואין חוטין וכו', ובין רבן, מההיא שעתא שוב אינה באה לידי חמוץ, עד כאן לשונו, וכן כתב לקמן בעמוד גבי אפ"ה ששקלו וזה לשונו: שלאחר שאפ"ה בשעור מצה שוב אינו תחמיר וכו', עין שם, הרי מוכח דקדם לכן בא לידי חמוץ ולא מציעו בנדר זה רק משמעות השור שכתב יצאם לאו אין יוצאין, הנה רצו המקלן להוכיח דמשום לקח חמוץ אין קאן, אלא שאין יוצאין בה יד' מצות מצה, אבל כבר דחו האחרונים זה, דהטור צמר דינא אפ"ה

הכל בהסק אחד¹⁶) ושל"א לעשותו הכערה שלא לצורך יום-טוב¹⁷) כיון דמן הדין מפר, רק שינהר שילכו הפתלים על-פני כלה: ב (ח) אכל צריך להסיק תחלה וכו'. דאי לאו הכי יש לחשש שיהחמץ קדם שפתחיל לאפוח¹⁹): (י) בין בוקצא, הינו טסקא הנ"ל: (ז) באלפס. קצרות (יב) רחבות, ואופין בה לפעמים: (ח) בלא מים. דאם יקנה שם מים, אפלו אם ישים העפה שם אחר שיקווי הפנים ורוחמין גספין אסור, דהוי חליטה ואסור, כמו שכתב לעיל בסימן תנד סעיף ג: (ט) בין בקרקע, והוא טראקין המבאר לעיל בסימן קסח סעיף טו²⁰), ועין שם דאין נרשיא לבדף עליו י' המוציא: (יג) אלא אפ"ה קבע סעודתו עליו²¹), ואיתא בגמרא דאדם יוצא בנה יד' חובת מצה בפסח²²), והוא השורב לתם עניי²³): (י) יש אוקרים, הינו לכתחלה [הגר"א], ודוקא (י) אם לא נשמה שעור מיל עד התחלת האפיקה, דאי לאו הכי לבלי שלמא אסור אף בדיעבד: (יא) וטוב לזהר, ובאפלו (טו) בדיעבד נכון להחמיר שלא לאכלה אם אפשר לו, אם שמו מצה על הגר בתוף הפנור לאפוחה עם הגר, אין לאסור בדיעבד, שבנדאי שלט חם האור דרך הגר ונאפית במהרה קדם שפתחיל להחמץ, אכל לכתחלה אין לעשות פניה²⁴) [אחרונים]: (יב) ברמץ, הינו, שלא לאפוחם בתוף ברמץ, (טו) שיש לחשש שמא נחמירו קדם שפתחילו לאפוח²⁵), ואם עבר ואפה (יז) אין לאסור: ג (יג) אין חוטין נמשכים, ובאפלו אם היא נפרכת כשמשולטין אותה, (יח) יוצאין בה. כתב החק-יציב, דאם יש לספק אי חוטין נמשכין ממנה ותחב אצבע תוף המצה ואינו נדבק בה עשה (יט) יש להמירה, דנהו סימן שאין חוטין נמשכין ממנה²⁷). וכל זה אם המצה חמה, אבל אם נעטנה, אפשר דאין ראהה מנה [א"ר]: (יד) ממנה, וסימן זה אינו כי אם בזמן ששעור המצה, יד' חובת מצה, ובאפלו אם הוא איכלה אחר זמן מרובה, דמשנאפית בשעור הנה, לבלי עלמא תו לא אפ"ה חמוץ²⁸), וקדם שעור הנה עדין איננה בכלל לתם רק (כא) בצק²⁹), ויש עוד סימן לפח שהגיעה

שער הצינון

(י) ביצה לי"ב: (יג) הן כתב בית-יטוף בסוף סימן קסח והוא הדין בענינו לענין פסח, ועין בשערי-תשובה שם בסעיף ו: (יד) הקיציב: (טו) עין חק-יעקב, וכן כתב תפ"ז: (טז) הגר"ז: (יז) וגם יוצא בה יד' חובתו בפסח²⁶) [אחרונים]: (יח) הקיציב, משמעות רש"י שם פקנחות ע"ח: (יט) וראה פשוט והוא הדין אם מטלטל אותה בגריו ואינה נפרכת²⁸), וזה סימן מבקע שאין חוטין נמשכין ממנה²⁹), וראה מה דבירא לה לטקרא שם דאף באין חוטין נמשכין, עדין קלחה מאד ונפרכת כשמשולטין אותה: (כ) אלה רפה ונדע ביהודה סימן פ: (כא) לשון רבנו תנאל:

תְּלֻכּוֹת פֶּסַח סִימָן תַּסֵּא

ביאורים ומוספים

קבב ס"ק ט) כתב, שיתכן שדעת הרמב"ם שבדיעבד יש להקל שאף עיסה חמה אינה מהמצת אלא כששהתה שיעור מיל, ואפשר להקל אם לא הכטיפו פניה, והכל לפי ראות עיני המורה.

ומידת חום התנור הנצרכת כדי שתתחיל אפית המצה מיד בכניסתה לתנור, כתב בשו"ת אגרות משה (אורח ח"א סי' קנג) שהיא באופן שאם ישימו קש בתוכו הוא ישרף, או שאם יהיה נוגע בידו היא היתה נכדת, אבל מידת חום של יד סולדת בו אינה מספקת כדי לאפות מיד בכניסת המצה לתנור, וכמשמעות לשון השריע 'מרתה רתח' שהוא חום של מים המעלים רתיחה, שהם חמים הרבה יותר מיד סולדת בו. אכן אם חום המצה הוא יד סולדת בו, כתב החו"א (אורח סי' קכ ס"ק יז ד"ה ונראה וסי' קכא ס"ק יח ד"ה ל"ט וסי' קכ"ג יז ד"ה ל"ט), שהיא אינה מהמיצה (נראה חו"א (שם סי' קכ"ג ס"ק ז ד"ה ל"ט) שיעסה המונחת במים חמים שה"ד סולדת בהם אינה מהמיצה, ובסי' קכא ס"ק יח ד"ה ולפי, חור ב"ח).

[משנ"ב ס"ק ט]

והוא טרוקנין המבאָר לעיל בסימן קסח סעיף ט"ו¹⁶ וכו', אָלָא אם כן קבע סעיף ה' עליו¹⁷ וכו', דָּאָדָם יֵצֵא כָּה זְרֵי הוֹכֵת מִצָּה בְּפִסְחָא, דְּהוּא תְּשׁוּבָה לָהֶם עֲנִיָּה.

20) שמבואר שם, שעושים גומא בקרקע הכירה ונותנים בה קמה ומים מעורבים ואפה שם, וביאר בשו"ת אגרות משה (אורח ח"א סי' קנג) שלא התיר השריע לאפות מצה באופן זה אלא בתוך כירה או תנור שיש להם כתלים וגג, וכל האויר שבהם חם מאד, וכן מה שהתיר השריע לאפות בטפקא או אילפס אינו אלא כשהם בתוך התנור, אבל לאפות מצה על גבי טס מתכת שיש תחתיו אש ואין לו כתלים וגג אסור, כיון שהאויר שלמעלה מקר אותה ואינה נאפית מיד ויתכן שתחמיץ קודם שתאפה.

מאידך, בשו"ת אור לציון (ח"ג פי"א תשובה י) כתב שמותר לאפות מצה על גבי טס מתכת שיש תחתיו אש אף אם הוא מגולה לאויר, והיא צורת האפיה בטפקא המוכר בש"ע, אלא שיש להיזהר לאפות באופן זה רק מצות דקות, שבהן הן החלק העליון של המצה והן החלק התחתון שלה נאפים ביהוד, אבל במצות עבות יש לחוש שהצד התחתון יאפה בעוד שהצד העליון עדיין בצק ויבא לידי חימוץ.

21) ובטעם הדבר שאין מברכים עליו 'המוציא' אלא אם כן קבע עליו סעודה (ושיעור קביעת סעודה, ראה לעיל (סי' קסח ס"ק כד)). כתב שם (סי' פח) שהוא מחמת שבלילתו רכה מאד, ובביה"ל שם (סט"ו ד"ה קמח) כתב, שיתכן שאף אם אק בלילתו רכה מאד אין לברך עליו 'המוציא' אלא אם כן קבע עליו סעודה, כיון שאין עליו צורת פת או משום שאין דרך לישא ואפיה בכך, ונשאר בצ"ע לדינא.

22) ואף שלענין חיוב אכילת כזית פת בליל יום טוב ראשון של סוכות, כתב לקמן (סי' תרלט ס"ק כא) שאין יוצאים ידי חובה אלא בפת גמור ולא בפת הבאה בכיסטין (והרי חיוב זה נלמד מחיוב אכילת מצה בליל יום טוב ראשון וכמבואר שם (סי' יט)). ביאר הגר"שו אייערבך (שש"כ פני"ד הע' קלא) שפת הבאה בכיסטין הוא סוג אחר של לחם, מה שאין כן טרוקנין הוא לחם אלא שאין רגילות לקבוע עליו סעודה (וכעין זה כתב השערי תשובה שם (סי' ה)).

23) ואף שהדרך לאוכלו לפעמים לתעטג, כתב הבי" (סי' קסח ד"ה טרוקנין) שמי"מ אינו נחשב משום כך למצה עשירה, והוסיף שם, **המשך במילואים עמוד 27**

[משנ"ב ס"ק ז]

דְּמַקְרַר לְעִשׂוֹת הַכֹּל בְּהַפֵּק אֶתְדוּרָה.

16) ומשמע מדבריו שבאופן זה ששכת, מותר לו ללבוש ביום טוב ליבון חמור שיהיו ניצוצות ניתנים ממנו, הקשה הא"ר (סי' ג) שבשריע לקמן (סי' תקט ס"ה) מבואר שלא הותר ליבון שיפוד ביום טוב אלא ליבון קל (שקש נשרף עליו מבחוח), אבל ליבון חמור אסור, ובטעם הדבר כתב המשגיב שם (סי' כד) שכשעושה ליבון חמור הוא נראה כמתקן כלי, אבל כשעושה ליבון קל הוא נראה כמחמם את הכלי לצורך האפיה וכדו', הוסיף שם, שיש מהאחרונים שמקילים לעשות אף ליבון חמור אם לא היה יכול לעשותו מערב יום טוב (אבל אם היה יכול לעשותו מערב יום טוב, אסור לעשותו ביום טוב גם אם שכח, כמבואר בהקדמת המשגיב שם), ומ"מ אין להורות כן לאחרים.

הדפמי"ג (אי"א ס"ק ג) כתב לבאר הטעם שהותר בענינו ליבון חמור, שכיון שדרך להסיק תנור בחום רב כדי לאפות בו, משום כך אף אם מסיקו לליבון חמור אין זה נראה אלא כמחממו לצורך האפיה ומותר.

ולענין הסקת התנור לצורך אפית מצות, כתב הפרי חדש (סי"א) שנכון להסיקו בלולב שנטלו למצות ד' מינים, שכיון שנעשתה בו מצוה ראוי שתעשה בו מצוה נוספת (וראה מה שכתב המשגיב לעיל (סי' תמה ס"ק ז) לענין שריפת חמץ, שראוי לשרפו בהושענות מהטעם הנ"ל). והכפ החיים (סי' ח) כתב שראוי להסיק את התנור בלולב בשעה שנאפית המצה, משום שיש באן ענין של 'שבח עצים בפת'.

[משנ"ב שם]

וְשֵׁלָא לְעִשׂוֹת הַבְּעָה שְׁלֵא לְעֲבֹד יוֹם-טוֹבוֹ.

17) ואף שאמרו בגמרא (ביצה יב, א) 'מותר שהותרה לצורך הותרה שלא לצורך', כתב לקמן (סי' תקיא ס"ק א) שאין זה אלא כשעושה לצורך יום טוב אלא שאין בה צורך אוכל נפש, אבל שלא לצורך יום טוב לא הותרה.

[ביה"ל ד"ה קתעו]

דְּרַבְּבַנְדִּי וְשֵׁ לְהַפִּיר אֶף בְּפִתוֹת מִקְהָלָא.

18) ובטעם הדבר כתב (אי"א ס"ק ב), שכיון שיש בתנור אפר הריהו נותן טעם לפגם (כמבואר בשו"ע (יו"ד סי' צה ס"ד) וראה בס"ז שם (סי' טו) ובשריף שם (סי' כא) שנשאר בדין זה בצ"ע). ונותן טעם לפגם מותר לכל הדעות כמבואר ברמ"א לעיל (סי' תמו ס"ב).

[משנ"ב ס"ק ה]

דְּאִי לֹא הָכִי יֵשׁ לְחַשׁ שֵׁתְחַמֵּץ קָדָם שֵׁתְחִיל לְאֶפְתּוֹ.

19) ומטעם זה כתב השריע לעיל (סי' תנט ס"א), שאין ללש את המצות ליד התנור (וראה משגיב שם (סי' ט) פרטי דינים בזה), וכתב המשגיב שם (סי' י) שהוא הדין שיש להיזהר שלא להשהות את המצה ליד פי התנור, שכיון שהוא חם יש לחוש שתחמם המצה ותחמיץ קודם כניסתה לתנור, וכן יש להיזהר להחליף מרי פעם את המקלות שעליהם שמים את המצות כדי להכניסן לתנור, שכיון שהם חמים יש לחוש שתחמם המצה ותחמיץ, ובדיעבד אם השהה את העיסה או לש אותה ליד פי התנור והיא לא הוחמה, כתב שם (סי' מא) שהמצה מותרת באכילה גם אם עשה כן במזיד, ואם הוחמה, אסורה היא באכילה.

ואם הוחמה המצה, כתב להלן (סי' טו) שכיון שהיא חמה יבולה היא לבוא לידי חימוץ אף בשחייה מועטת, וכן כתב בביה"ל להלן (סי' ד"ה ויש) ולעיל (סי' תנט ס"ב ד"ה ואחר). והחו"א (אורח סי'

מילואים הלכות פסח סימן תם המשך מעמוד קודם

שהיא גדולה וחשובה מחמת גדולתה, ושיש שהכשירו בדיעבד בכל (32) ואפילו במעט פחות מטפה, כתב החק יעקב (סיק טו) שמותר, שכל שיעורי חכמים כך הם.

הלכות פסח סימן תסא המשך מעמוד ס

צריך לרקוק שילכו הגחלים על פני כל התנור, וראה פמיג א"א ס"ק בן. (13) וכן כתב המג"א (סי' תנא ס"ק מז), והבאר דבריו בשעה"צ שם ס"ק קצ), ובטעם הדבר כתב המג"א, משום שהזיעה העולה מן התבשילים מתקררת קודם שמועיה לגג התנור ואינה נבלעת בו, והבית מאיר כתב, משום שבפת שאופים בתנור אין זיעה כשגג התנור רחוק מן הפת, ומשום ריח הפת אין לאסור, משום שאין ריח הנבלע בכלי חוזר ונפלט לאוכל, וכתב השעה"צ לעיל (שם) שיש לפקפק על דבריו, שהרי בתנור נתנים גם תבשילים שיש להם זיעה, ואף על דבריו המג"א פקפק בחידושי הרעק"א (שם), משום שגג הקאכלין הם ובלע את הזיעה גם אם היא מתקררת קודם שהגיעה לגג, וסיים שם השעה"צ שאין לסמוך על דבריהם אלא בדיעבד.

הלכות פסח סימן תסב המשך מעמוד 120

שאף שאין לו צורת פת (ומשום כך אין מברכים עליו) המוציא אלא כשקובעים עליו סעודה כגיל, מימי נחשב הוא ללחם עתה משום שלענין אין תנור הדרכו לאפות את פתו בקרקע. [משנ"ב ס"ק יא] אָבֵל לְבַתְּחִילָה אֵין לְעִשׂוֹת כֵּן? (24) (החזו"א (ארי"ה סי' קב ס"ק יז ד"ה ובמשנ"ב) כתב, שדוקא אם היא דמקה לנייר, אבל אם אינה דבוקה לנייר אין לחוש, אלא שאין לעשות כן שמא תדבק המצה לנייר ותאסר משום חומרת כפולה אף אם הנייר דק. [משנ"ב ס"ק יב] שֵׁשׁ לְהֵשׁ שְׂמָא יִתְקַיְצוּ קִדְּם שְׁתֵּהֲחִילוּ לְאִפְסוּתָא? (25) וכן מצה הנאפית בחמה, כתב השו"ע הרב (סי' טו) שאף על פי שבריעבד מותר לאוכלה, מימי לכתחילה אסור לעשות כן, שמא תתחמם המצה ותחמיץ קודם שתאפה. [שעה"צ ס"ק יז] וְגַם יוֹצֵא כֶּה יָדוּ חוֹבְתוֹ בְּפֶסַח? (26) אבל מצה הנאפית בחמה, כתב השו"ע הרב (סי' טו) שאין יוצאים בה ידי חובת אכילת מצה בין שאינה קרויה לחם והתורה אמרה "לחם עוני" ונלענן ברכתה, ראה בשו"ע לעיל (סי' קסח סט"ז) ובמשנ"ב שם (סי' צב). ומצה הנאפית בתנור חשמלי, והוא הדין כשנאפית באש המעשית באמצעים כימיים כגון ספירט וכדו', כתב בשו"ע מנחת שלמה (ח"ב סי' יט ד"ה הנה ח"ה גם) שדאי שאין זה נחשב לאפיה בחמה אלא באש, ומותר לכתחילה לאפות מצה באופן זה ויוצאים בה ידי חובה, וכן מצה האפיה בתנור המוסק על ידי גז, דעת הגר"ש אלישיב והגר"ח קניבסקי (ארחות רבנו ח"ב עמ' לט) שמותר לאוכלם בלא

פקפוק ואף לצאת בהם ידי חובה, וכן משמע בשו"ע אגרות משה (ארי"ה ח"א סי' קג). ולענין פת הנאפית במיקרוגל, דעת הגר"ש אויערבך הגר"ש אלישיב (שבות יצחק ח"ד פ"ח אות ב) שאין זה נחשב כאפיה בחמה וברכתה המוציא וחייבת בחלה, וכן כתב בשו"ע אגרות משה (ארי"ה ח"א סי' נב ד"ה וא"כ) לענין המכשול במיקרוגל בשבת, שאין זה נחשב כמכשול בחמה אלא כמכשול בתולדות האור לענין חיוב סקילה חוטאת (א"כ), דעת הגר"ש אויערבך (נשמת אברהם ח"ה עמ' ריט אות צ) שאין במיקרוגל איסור ביטול בשבת מן התורה. אכן, דעת הגר"ש אלישיב (שבות יצחק שם) שאף שמצה הנאפית במיקרוגל דינה כלחם, מימי אין לאפות מצה במיקרוגל משום שיש לחוש שתתחמם ותחמיץ קודם שתאפה, וכמבואר בשו"ע לענין טפא וכדו'. [משנ"ב ס"ק יג] דָּהוּ סִימֵן שְׂאִין הֵיטֵין נְמִשְׁכִּין מִפְּנֵה? (27) והחזו"א (ארי"ה סי' קב ס"ק יז ד"ה משי"ב) כתב, שבין שבמצה שמלרשה יפה בבלילה עבה יתכן שתצא האצבע נקיה אף במצה חיה, משום כך אין לסמוך על סימן זה, וכן כתב הקף החיים (סי' לו). [שעה"צ ס"ק יט] וְאִינָה נְכַרְבְּתָא? (28) זהו סימן מבהק שְׂאִין הֵיטֵין נְמִשְׁכִּין מִפְּנֵה? (29) ומטעם זה כתב החזו"א (ארי"ה סי' קב ס"ק יז ד"ה שריע ובריה כי) במ"ב, שמצה שלנו שהיא דקה ושטחה גדול והוציאנה מן התנור במרדה והשליכה מן המרדה, אין צריך לבודקה אם חוטאים נמשכים ממנה, שהרי טלטלה כשהיא חמה ואינה נפרכת והרי זו עדות גמורה שהיא נאפתה. ומה שכתב המשנ"ב (סי' יד) שכשהמצה צוננת אין

